

ФУНКЦІЇ АДВОКАТА У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ

FUNCTIONS OF AN ADVOCATE IN ENFORCEMENT PROCEEDINGS

Кур'ята В.В., аспірант юридичного факультету

Вищий навчальний заклад «Національна академія управління»

Стаття присвячена функціям адвоката у виконавчому провадженні.

Визначено, що окреслення функцій адвоката у виконавчому провадженні слід робити з урахуванням теоретичних положень з функціональних основ адвокатури та специфіки правовідносин, які виникають у виконавчому провадженні.

Зроблено висновок, що основною загальною функцією адвоката у виконавчому провадженні є функція надання професійної правничої допомоги сторонам виконавчого провадження. Адвокат, який надає правничу допомогу, крім знань законодавства про виконавче провадження, повинен також мати гарні знання і у сфері процесуальних та процедурних правовідносин, які передували стадії виконавчого провадження, а також мати комплексні знання у сферах матеріально-правових галузей права – цивільного, господарського, земельного, сімейного тощо.

Підтримано висловлену у науці думку про необхідність спеціалізації адвокатів і звернуто увагу на те, що саме сфера виконавчого провадження та участь у цій сфері адвоката є однією з тих сфер, яка вимагає спеціалізації адвокатів у наданні правничої допомоги.

Встановлено, що функцією адвокатури у виконавчому провадженні є медіаційна функція. Здійснюючи свою діяльність у виконавчому провадженні, адвокат повинен примиряти свого клієнта як сторони виконавчого провадження з іншою стороною. Для цього адвокат повинен проводити переговори з іншою стороною або з адвокатом іншої сторони.

Зроблено висновок, що функцією адвокатури у виконавчому провадженні є функція контролю за діяльністю державного чи приватного виконавця. Предметом контролю адвоката за діяльністю державних та приватних виконавців є законність, повнота і своєчасність виконання ними рішень.

Ще однією функцією адвокатури у виконавчому провадженні названа функція контролю сприяння досягнення цілей виконавчого провадження. Ця функція є проявом більш широкої функції адвокатури у сприянні досягнення цілей судочинства.

Ключові слова: адвокат, адвокатура, функції адвокатури, виконавче провадження, професійна правнича допомога, сторони виконавчого провадження, медіаційна функція, контроль, представництво, договір про надання правничої допомоги.

The article is devoted to the functions of an advocate in enforcement proceedings.

The author determines that the functions of an advocate in enforcement proceedings should be defined with due regard for theoretical provisions on the functional bases of the Bar and the specifics of legal relations arising in enforcement proceedings.

The author concludes that the main general function of an advocate in enforcement proceedings is the function of providing professional legal aid to the parties to enforcement proceedings. In addition to knowledge of the legislation on enforcement proceedings, an advocate providing legal aid should also have good knowledge of procedural legal relations which preceded the stage of enforcement proceedings, and should also have comprehensive knowledge of substantive branches of law – civil, commercial, land, family law, etc.

The author supports the opinion expressed in science about the need for specialization of advocate and draws attention to the fact that the sphere of enforcement proceedings and advocate's participation in this sphere is one of those areas which require specialization of advocate in providing legal aid.

It is established that the function of the bar in enforcement proceedings is a mediation function. In carrying out his or her activities in enforcement proceedings, an advocate must reconcile his or her client as a party to enforcement proceedings with the other party. For this purpose, the advocate must negotiate with the other party or with the advocate of the other party.

The author concludes that the function of the Bar in enforcement proceedings is the function of control over the activities of a public or private enforcement officer. The subject matter of an advocate's control over the activities of public and private bailiffs is the legality, completeness and timeliness of their decisions.

Another function of the Bar in the enforcement proceedings is the function of controlling the achievement of the goals of the enforcement proceedings. This function is a manifestation of the Bar's broader function of facilitating the achievement of the goals of legal proceedings.

Key words: advocate, bar, functions of the bar, enforcement proceedings, professional legal aid, parties to enforcement proceedings, mediation function, control, representation, legal aid agreement.

Як і будь-який інший учасник, адвокат у виконавчому провадженні реалізує певні функції. Формулюючи ці функції, будемо виходити з традиційно сформованого у праві розуміння їх як основних напрямків діяльності, що зумовлюються метою діяльності суб'єкта, його призначенням, тією роллю, яку відіграє досліджуваний суб'єкт у суспільних відносинах [1, с. 100-101].

На наш погляд, при окресленні функцій адвоката у виконавчому провадженні варто враховувати усі теоретичні положення з функціональних основ адвокатури з урахуванням специфіки правовідносин, які виникають у виконавчому провадженні. Відтак, функції адвоката у виконавчому провадженні слід розглядати виходячи з двох аспектів.

Перший з них полягає у тому, що такі функції є загальними, притаманними адвокатури загалом, та обумовлюються законодавством України про адвокатуру. Тому, виходячи з цього, слід говорити про загальний аспект у визначенні функцій адвоката у виконавчому провадженні.

Поряд з цим, функції адвоката у виконавчому провадженні обов'язково повинні відображати і специфіку виконавчого провадження, місце адвоката у системі учас-

ників виконавчого провадження, а тому слід говорити й про спеціальний аспект у визначенні функцій адвоката у виконавчому провадженні.

Загальні функції адвоката у виконавчому провадженні вбачаються з Конституції України та Закону України «Про адвокатуру».

Відповідно до статей 59 та 131-2 Конституції України кожен має право на професійну правничу допомогу. Для надання професійної правничої допомоги в Україні діє адвокатура. Згідно зі ст. 2 Закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» адвокатура України – це недержавний самоврядний інститут, що забезпечує здійснення захисту, представництва та надання інших видів правничої допомоги на професійній основі, а також самостійно вирішує питання організації і діяльності адвокатури в порядку, встановленому цим Законом. Відтак, з таких положень вбачається, що призначенням адвокатури, а тому і будь-якого адвоката у виконавчому провадженні, є надання професійної правничої допомоги, а саме забезпечення здійснення захисту, представництва та надання інших видів правничої допомоги на професійній основі.

У науці про адвокатуру питання про функції адвоката та адвокатури були предметом неодноразових досліджень.

Так, наприклад, Г. С. Рибалко виокремлює три найважливіші функції адвокатури: 1) функцію захисту обвинувачених (підозрюваних), підсудних, засуджених у судах; 2) надання правової допомоги громадянам та юридичним особам під час розгляду справ різних категорій (кримінальних, цивільних, адміністративних, конституційних) у судах або інших державних органах; 3) консультативна робота з надання порад, консультацій населенню і юридичним особам із правових питань [2, с. 145]. На думку ж Т. Б. Вільчик адвокатура України виконує суспільно значущі публічно-правові функції – захист суспільства в особі кожного його члена; професійно-правовий контроль за забезпеченням органами державної влади конституційних прав і свобод людини; нормотворчу; законотворчої ініціативи; виховну; просвітницьку; медіативну [3, с. 88]. Н. М. Бакаянова основою функцією адвокатури вважає функцію надання правової допомоги [1, с. 123–124].

На наш погляд, кожна з зазначених думок заслуговує на увагу, оскільки відображає щось важливе в призначенні адвокатури, відображає підхід того чи іншого науковця до адвокатури, її місця у громадянському суспільстві тощо. Однак, не зі всіма думками логічно можна погодитися, підтвердженням чому будуть особливості участі адвоката у виконавчому провадженні.

Так, наприклад, формулювання Г. С. Рибалко такої функції як надання правової допомоги громадянам та юридичним особам під час розгляду справ різних категорій (кримінальних, цивільних, адміністративних, конституційних) у судах та інших державних органах очевидно не повністю відображає її сутність, оскільки формально не охоплює надання правової допомоги фізичним та юридичним особам у виконавчому провадженні, що здійснюється у недержавних органах чи у публічних провадженнях, що здійснюються недержавними органами чи службовими особами. Таким, наприклад, у виконавчому провадженні є приватні виконавці. Досить обмежено у аналогічних випадках формулює відповідну функцію й Т. Б. Вільчик, яка визначає її як професійно-правовий контроль за забезпеченням органами державної влади конституційних прав і свобод людини. Однак, якщо мова йде про інші правовідносини за участі адвоката, у яких би адвокат, за висловлюванням Т. Б. Вільчик, здійснював контроль за забезпеченням органами державної влади конституційних прав і свобод людини, однак у яких немає органу державної влади, однак, за логікою вимагався б такий контроль з боку адвоката (наприклад, знову ж таки, при виконанні рішень приватними виконавцями), то така функція не охоплює відповідні правовідносини.

Безумовно, варто погодитися з Н. М. Бакаяновою та розглядати функцію надання правової допомоги як одну з основних функцій адвокатури. Такий підхід, на наш погляд, ґрунтується на положеннях статей 59 та 131-2 Конституції України, відповідно до яких кожен має право на професійну правничу допомогу. Для надання професійної правничої допомоги в Україні діє адвокатура. Звичайно, що при формулюванні цієї функції та аналізу теоретичних положень про неї виникатиме питання про співвідношення понять «правова допомога» та «правнича допомога». Вони, на наш погляд, є тотожними та такими, які не потребують якогось додаткового усвідомлення відмінностей у своєму змісті, а будь-які спроби провести відповідне розмежування виглядають більше як штучні.

Враховуючи наведене, вважаємо, що підхід про призначення та сутність адвокатури саме як інституту надання професійної правової допомоги є конституційно визначеним. Надання адвокатом правничої допомоги у виконавчому провадженні полягає у наданні адвокатом як фахівцем у сфері права послуг правового характеру.

У зв'язку з наведеним, вважаємо, що основною загальною функцією адвоката у виконавчому провадженні вихо-

дячи з положень законодавства про адвокатуру є *функція надання професійної правничої допомоги*.

Визначена з урахуванням законодавства про адвокатуру функція адвоката з надання професійної правничої допомоги у виконавчому провадженні деталізується законодавством про виконавче провадження. Така деталізація, на наш погляд, обумовлюється особливостями процесуального становища адвоката серед усіх інших учасників виконавчого провадження.

Загалом правове регулювання суб'єктів виконавчого провадження у Законі «Про виконавче провадження» не є вдалим.

Відповідно до ст. 14 Закону учасниками виконавчого провадження є виконавець, сторони, представники сторін, прокурор, експерт, спеціаліст, перекладач, суб'єкт оціночної діяльності – суб'єкт господарювання, особи, права інтелектуальної власності яких порушені, – за виконавчими документами про конфіскацію та знищення майна на підставі статей 176, 177 і 229 Кримінального кодексу України, статті 51-2 Кодексу України про адміністративні правопорушення. Для проведення виконавчих дій виконавець за потреби залучає понятих, працівників поліції, представників органів опіки і піклування, інших органів та установ у порядку, встановленому цим Законом.

Ознайомлення зі змістом статті у науковця – процесуаліста одразу ж породжує різні думки щодо нелогічного об'єднання у одну групу учасників виконавчого провадження зовсім різних суб'єктів незалежного від їх функціональних основ участі у виконавчому провадженні. Так, у одну групу віднесені і сторони як основні учасники виконавчого провадження, матеріально-правові інтереси яких зачіпаються виконанням рішення, так, наприклад, і експерти чи спеціалісти, які такого інтересу не мають, а виконують у виконавчому провадженні функцію сприяння виконавчому провадженню.

На ці та інші проблеми нормативного закріплення у Законі «Про виконавче провадження» інституту суб'єктів виконавчого провадження у правовій науці зверталось багато уваги, було напрацьовано багато різного роду думок, зокрема, й щодо належних класифікацій суб'єктів виконавчого провадження. За основу відповідних класифікацій зазвичай бралися напрацьовані у науці цивільного процесу класифікації суб'єктів цивільного процесу. Так, наприклад, С. Уварова поділяла суб'єктів у виконавчому провадженні на такі групи: 1) органи влади, що здійснюють виконання рішення (державні виконавці); 2) особи, які беруть участь у виконавчому процесі та мають власну зацікавленість у ньому (сторони виконавчого провадження та їх представники); 3) особи, які сприяють виконанню рішення (перекладачі, поняті, особи, що охороняють майно) [4, с. 156–157].

З цих класифікацій вбачається, що особи, які беруть участь у виконавчому провадженні з метою захисту своїх прав та інтересів, виокремлюються в окрему групу учасників. Однак, законодавство про виконавче провадження не виокремлює адвоката як самостійного учасника виконавчого провадження, а фактично визначає за ним статус представника сторони виконавчого провадження.

Так, ч. 1 ст. 16 Закону «Про виконавче провадження» передбачає, що сторони можуть реалізувати свої права і обов'язки у виконавчому провадженні самостійно або через представників, а ч. 4 цієї ж статті Закону – що повноваження адвоката як представника підтверджуються одним з таких документів: 1) довіреністю; 2) ордером, виданим відповідно до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність»; 3) дорученням органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правничої допомоги, виданим відповідно до Закону України «Про безоплатну правничу допомогу». Більше у Законі «Про виконавче провадження» термін адвокат взагалі не зустрічається.

Враховуючи наведене, мусимо визнати, що функції адвоката у виконавчому провадженні у Законі «Про виконавче провадження» фактично не визначені. Можемо лише взяти до уваги, що адвокат у виконавчому провадженні є представником сторони, а відтак з урахуванням загальних положень про адвокатуру можемо визначити, що його функція у виконавчому провадженні полягає у наданні професійної правничої допомоги сторонам виконавчого провадження.

Правильно зауважує Т. Б. Вільчик, що необхідність участі адвоката на завершальній стадії процесу захисту цивільних прав обумовлена, головним чином, складністю законодавства, що регулює правовідносини, які виникають при реалізації прав, поновлених судовим актом, а також важливістю надання професійної правничої допомоги фізичним і юридичним особам [5, с. 294]. На її думку адвокат у виконавчому провадженні зобов'язаний знати принципи виконавчого провадження та гарантії їх реалізації, правове становище органів примусового виконання та осіб, які беруть участь у виконавчому провадженні, механізми захисту їх прав, строки виконання юрисдикційних актів, витрати, пов'язані з виконавчим провадженням, відповідальність осіб у сфері виконавчого провадження. Адвокату необхідно бути обізнаним у питаннях руху та розвитку виконавчого провадження за стадіями: від його відкриття до припинення, а також в особливостях реалізації різних виконавчих документів за окремими категоріями стягнень та щодо різних суб'єктів [5, с. 292].

Дійсно, законодавство про виконавче провадження та самі правовідносини, які виникають у зв'язку з примусовим виконанням судових рішень та рішень інших органів, мають свою специфіку. У практиці зустрічають досить непрості правові ситуації, які вимагають від адвоката належних спеціальних знань у сфері виконавчого провадження. Однак, маємо звернути увагу на тому, що належне виконання адвокатом функції з надання правової допомоги у виконавчому провадженні не обумовлюється лише знанням законодавства про виконавче провадження, ці знання повинні бути значно ширші.

Так, адвокат повинен мати гарні знання і у сфері процесуальних та процедурних правовідносин, які передували стадії виконавчого провадження, оскільки належний захист прав учасника виконавчого провадження неможливий без розуміння складних питань переходу стадії вирішення спору чи певного правового питання про притягнення особи до юридичної відповідальності до стадії примусового виконання рішення. А такими правовідносинами будуть не лише судово-процесуальні правовідносини (господарські процесуальні, цивільні процесуальні чи адміністративні процесуальні), а і багато інших правовідносин – нотаріальні процесуальні правовідносини, правовідносини, що виникають при розгляд справ у комісіях по трудових спорах, у справах про адміністративні правопорушення, у сферах притягнення особи до відповідальності за порушення законодавства про державний фінансовий моніторинг чи застосуванні заходів реагування у вигляді штрафу Національною радою України з питань телебачення і радіомовлення тощо.

Адвокат при надаванні правової допомоги повинен також мати комплексні знання і у сферах матеріально-правових галузей права – цивільного, господарського, земельного, сімейного тощо. Варто мати на увазі, що звернення стягнення, наприклад, на земельну ділянку вимагає належних знань у сфері земельного права, а звернення стягнення на майно боржника, який перебуває у шлюбі та має майно на праві спільної сумісної власності подружжя, – знань у сфері сімейного права. Досить складні питання застосування цивільного законодавства вирішують при пред'явленні та розгляді судами фродакторних правочинів, які досить часто укладаються недобросовісними боржниками з метою ухилення від виконання рішення, що потребує належного реагування з боку адвоката стягувача тощо.

Аналіз адвокатської практики свідчить, що у середовищі адвокатів є сформованим те коло адвокатів, які спеціалізуються у сфері надання правничої допомоги у виконавчому провадженні. Наприклад, різні сайти адвокатських об'єднань прямо акцентують увагу на такій спеціалізації того чи іншого адвоката.

Варто звернути увагу, що і у науці про адвокатуру запропоновано виділяти спеціалізацію адвокатів [1, с. 158–159]. Погоджуючись з таким підходом, зауважимо, що саме сфера виконавчого провадження та участь у цій сфері адвоката є однією з тих сфер, яка вимагає спеціалізації адвокатів у наданні правової допомоги.

Ще однією функцією адвоката у виконавчому провадженні є *медіаційна функція*.

Слово «медіація» походить від латинського «mediatio» – посередництво [6, с. 155]. Медіація розглядається у науці як метод врегулювання конфлікту між сторонами на основі переговорів за участю нейтральної особи (посередника) з метою укладення обов'язкової для сторін угоди зі спірного питання. Третя сторона не має повноваження для ухвалення рішення [7, с. 46]. Фактично медіація є одним з альтернативних способів розв'язання спору по відношенню до традиційного судового способу. Наукові дослідження щодо альтернативних способів врегулювання спорів набули в Україні свого розвитку, що змусило законодавця навіть прийти спеціальний Закон України «Про медіацію».

Варто зауважити, що зазначений Закон «Про медіацію» не надає адвокатам статусу медіатора, взагалі не згадує про них у Законі. Однак, не дивлячись на те, що адвокат не є класичним медіатором та звичайно, що не здійснює діяльності як класичний медіатор – посередник процедуру примирення, він, тим не менше, повинен здійснювати свою діяльність з урахуванням того, щоб примирити свого клієнта як сторони виконавчого провадження з іншою стороною. Задля цього, адвокат від імені клієнта чи спільно з ним може проводити переговори з іншою стороною, наслідком якого може бути врегулювання та пришвидшення процесу виконання судового рішення на засадах, прийнятних для обох сторін. Ще більш ефективними можуть виглядати переговори між самими адвокатами, які як спеціалісти у сфері права мають більше можливостей знайти компромісне рішення. Таку спрямованість діяльності адвоката та завдання, які він виконує у зв'язку з цим, на наш погляд, і складає сутність медіаційної функції адвоката у виконавчому провадженні.

Варто погодитися з думкою, що за допомогою медіації на стадії виконання судових рішень можна вирішити цілу низку проблем, які пов'язані із великою кількістю виконавчих проваджень, порушенням строків примусового виконання, а також складністю та неможливістю примусового виконання певних видів рішень. Процедура медіації допомагають враховувати інтереси як боржника, так і кредитора, сторони самі можуть вирішити питання про добровільне виконання рішення шляхом взаємних уступок, вказівкою майна, на яке у першу чергу може бути звернено стягнення [8, с. 7]. Найбільш яскравим наслідком реалізації адвокатом медіаційної функції може бути й укладення сторонами виконавчого провадження мирової угоди.

Ще однією функцією адвоката у виконавчому провадженні є *функція контролю за діяльністю державного чи приватного виконавця*.

Статтями 12, 34, 35 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» визначено, що контроль за діяльністю державних виконавців та інших працівників органів державної виконавчої служби здійснюють Міністерство юстиції України та вищі органи державної виконавчої служби, утворені Міністерством юстиції України в установленому законодавством порядку; контроль за

діяльністю приватного виконавця здійснюється Міністерством юстиції України шляхом проведення планових і позапланових перевірок у порядку, встановленому Міністерством юстиції України; Рада приватних виконавців України має право за зверненням учасника виконавчого провадження або за власною ініціативою здійснити перевірку діяльності приватного виконавця з окремих питань.

Такий контроль за своїм видом є більш адміністративним. Його сутність полягає, зазвичай, у спостереженні та перевірці діяльності виконавців на предмет відповідності їх дій положенням законодавства, запобіганні та виправленні можливих помилок і неправомірних дій, що перешкоджають їх діяльності.

Передбачає законодавство також судовий вид контролю за діяльністю державних та приватних виконавців, який полягає у розгляді та вирішенні судами скарг на рішення, дії чи бездіяльність державних чи приватних виконавців (ст. 447 ЦПК, ст. 339 ГПК та ст. 382 КАС).

Однак, не дивлячись на існування спеціально визначених законом органів адміністративного та судового видів контролю, ці види контролю не завжди є ефективними, оскільки вони не охоплюють та й не можуть охопити усієї сфери виконавчих процесуальних правовідносин. Ці види контролю зазвичай включаються лише тоді, коли є відповідне звернення заінтересованої особи до компетентного органу з проханням здійснити такий контроль.

Через це об'єктивно існує потреба у іншому контролі, який був би постійним та всеохоплюючим. Такий вид контролю може забезпечити лише адвокатура.

С. В. Прилуцький справедливо вважає, що самостійна та принципова правова позиція окремого адвоката у конкретній справі є основою для цілісної та незалежної позиції всієї адвокатської організації щодо існуючого в державі режиму законності. Це сприятиме формуванню активної правової позиції адвокатури щодо процесів реформування правової системи держави [9, с. 12]. Обгрунтованою є й позиція Т. Б. Вільчик, яка стверджує, що ефективний професійно-правовий контроль може бути здійснений тільки знавцями права. Адвокатура, виступаючи активним учасником процесу правозастосування, займаючи самостійне місце в механізмі правосуддя, повинна виконувати важливу функцію суспільного контролю і в цій сфері [10, с. 26].

Через це найбільш ефективний контроль за діяльністю державних та приватних виконавців у виконавчому провадженні може забезпечити лише адвокат, виконуючи покладену на нього функцію здійснення суспільного контролю у сфері виконавчого провадження. Таким чином, функціональною метою контролю, що його здійснює адвокат за діяльністю державного чи приватного виконавця, є забезпечення законності у виконавчому провадженні, приведення відповідних виконавчих процесуальних правовідносин у чітко визначені законодавством про виконавче провадження нормативні рамки, що визначає його безпосередню результативність. У такий спосіб контроль адвоката за діяльністю виконавця слугує стабільності розвитку та функціонування усієї системи виконавчого провадження в Україні. Предметом контролю адвоката за діяльністю державних та приватних виконавців є законність, повнота і своєчасність виконання рішень.

Однак, виконанням адвокатом функції контролю за діяльністю державного чи приватного виконавця у право-

відносинах цих учасників, функціональні основи участі адвоката у виконавчому провадженні не обмежуються. Поряд з контролем за діяльністю виконавця адвокат також сприяє виконавцю у повному, неупередженому та своєчасному виконанні рішення, тобто у досягненні цілей виконавчого провадження. Через це можна говорити про самостійну функцію адвоката у виконавчому провадженні – *функцію сприяння досягненню цілей виконавчого провадження*.

На думку М. В. Шпака, адвокат як професійний представник сторін у виконавчому провадженні виконує функцію сприяння досягненню мети виконавчого провадження. Наведена функція, на його погляд, полягає в тому, що адвокат як професійний представник свого клієнта у виконавчому провадженні, володіючи належними теоретичними й практичними навичками, може допомогти в процесі виконання судових рішень. Це пояснюється тим, що, реалізуючи свою правосуб'єктність, даний суб'єкт вчиняє належні юридично значущі дії, сприяє належному виконанню рішень судів [11, с. 171–172].

На наш погляд, з такою думкою варто погодитися, хоча обгрунтування відповідної тези вбачаємо дещо в іншому. Воно, вважаємо, має більш глибоку правову природу.

Саме виходячи з такої ролі, значення та місця адвокатури у громадянському суспільстві, на сьогодні у вітчизняній правовій системі адвокатура визнається важливим елементом механізму забезпечення права на справедливий суд. Зазначене вбачається з того, що норма ст. 131-2 Конституції, якою визначено конституційно-правовий статус адвокатури розміщена у розділі VIII «Правосуддя» Конституції України. Таким чином, поряд із прокурором, як ще одним учасником правосуддя, адвокатура виконуючи свою специфічну функцію надання професійної правничої допомоги виконує й більш загальну функцію сприяння досягненню цілей судочинства, реалізації його принципів, своєчасному та ефективному вирішенню судових справ та й загалом забезпеченню права на справедливий суд.

Виходячи з зазначених концептуальних положень на стадії судового розгляду однією з функцій адвокатури є досягнення цілей судової стадії вирішення спору, сприяння суду у здійсненні правосуддя. Однак, вже на стадії виконання судового рішення зазначена функція трансформується у функцію досягнення цілей виконавчого провадження, сприяння державному чи приватному виконавцю у повному, неупередженому та своєчасному виконанню судового рішення як акту правосуддя.

Адвокат виходячи з етичних основ своєї діяльності не вправі під час виконавчого провадження надавати консультації або іншу правову допомогу з метою досягнення його учасниками незаконних цілей. Особливо це стосується тих цілей, які часто прагне досягнути боржник. Досить часто боржник ставить собі за мету затягнути примусове стягнення, вчинити перешкоди виконавцю у своєчасному виконанні рішення, яке набрало законної сили та є обов'язковим для його виконання на всій території України, або ж використовуючи передбачені правові механізми взагалі ухилитися від виконання судового рішення. Зазвичай з цією метою він досить часто звертається до адвоката. Однак, у таких випадках адвокат повинен роз'яснити клієнту незаконність його дій та відмовити клієнту в укладенні договору про надання правничої допомоги.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бакаянова Н.М. Функціональні та організаційні основи адвокатури України: дис. ... д-ра юрид. наук; 12.00.10. Одеса, 2017. 395 с.
2. Рибалко Г.С. Роль і місце адвокатури у державі. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*. Серія «Право». 2020. Випуск 30. С. 141–146. URL: <https://doi.org/10.26565/2075-1834-2020-30-16>.
3. Вільчик Т. Б. Адвокатура як інститут реалізації права на правову допомогу: порівняльно-правовий аналіз законодавства країн Європейського Союзу та України : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.10; Нац. юрид. ун-т ім. Я. Мудрого. Харків, 2016. 490 с.
4. Уварова С. Поняття й види учасників виконавчого провадження. *Підприємство, господарство і право*. 2018. № 10. С. 155–159.
5. Вільчик Т.Б. Участь адвоката у виконавчому провадженні. *Актуальні питання у сучасній науці*. 2023 № 3 (9). С. 292–309.
6. Кафарський В.В. Медіація в адміністративному судочинстві. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2014. Вип. 3 (6). С. 150–155.

7. Притика Ю.Д. Проблеми захисту прав учасників цивільних правовідносин у третейському суді: монографія. Київ: Ін Юре, 2006. 636 с.
8. Фурса С.Я. Медіація в Україні : актуальні питання теорії і практики та необхідність законодавчої регламентації *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Юридичні науки.* – 2014. Вип. 1. С. 5–9.
9. Прилуцький С.В. Судова влада в умовах формування громадянського суспільства та правової держави в Україні: дис. ... доктора юрид. наук: 12.00.10. Київ : Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка, 2013. 433 с.
10. Вільчик Т.Б. Функції інституційної адвокатури. *Форум права.* 2017. № 2. С. 24–29. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2017_2_6
11. Шпак М.В. Професійне представництво адвоката у цивільному процесі: монографія. Харків : Право, 2020. 224 с.